

slovně a sice zákon v § 14, nařízení v § 9, že ustanovení zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 zůstávají nedotčena. Opatření Stálého výboru ze dne 8. října 1920, čís. 586 sb. z. a n. o úpravě pachtovného ustanovilo v § 2 (5), že propachtovatel může žádati, by pachtýř za rok 1920 a zbývajících léta nesl veškeré zvýšení, které co do daní, přírážek a ostatních veřejných dávek, jichž placení pachtýř nepřevzal, nastalo nebo nastane, praví však v § 3, že ustanovení to netýká se půdy zajištěné drobným pachtýřům podle zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. Zákon ze 12. srpna 1921, čís. 313 z. a n. a zákon ze dne 13. července 1922 o obnově drobných zemědělských pachtů nevylučuje sice výslovně ze své působnosti drobné pachtu podle zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., nelze jich však na ně použít, poněvadž se týkají jen obnovy pachtů, které končily v druhé polovici roku 1921, nebo končí v roce 1922. Co se týče dávky z katastrálních výnosů půdy podle § 6 opatření Stálého výboru ze dne 25. srpna 1920, čís. 494 sb. z. a n. a nařízení vlády ze dne 23. září 1920, čís. 541 sb. z. a n., kterou patrně stížnost míní »hektarovým příspěvkem«, ukládá již zákon každému pachtýři, tedy i pachtýři podle zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., by dávku tu nahradil propachtovateli k jeho žádosti, netřeba tedy pachtýřům tuto povinnost ukládati v pachtovních podmínkách.

Čís. 1801.

Notáři nepřisluší právo stížnosti do usnesení pozůstalostního soudu, týkajícího se jedině zájmů účastníků.

(Rozh. ze dne 29. srpna 1922, R I 1001/22.)

V pozůstalostním řízení po katolickém faráři změnil pozůstalostní soud k rozkladu finanční prokuratury usnesení notáře jako soudního komisaře a povolil jí tříměsíční lhůtu k podání dědické přihlášky. Rekursní soud vyhověl rekursu notáře jako soudního komisaře, zrušil napadené usnesení a uložil soudu první stolice, by spisy dodal notáři jako soudnímu komisaři k rozhodnutí o rozkladu české finanční prokuratury a ku dalšímu úřednímu jednání. Důvody: Dodáním úmrtního zápisu po zůstaviteli podle opatření soudu první stolice ze dne 6. prosince 1921 stěžovateli jako soudnímu komisaři založena byla pravomoc tohoto ku provedení pozůstalostního řízení podle čl. IX. zák. ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n. Pravomoc tato nezanikla dosud žádným ze způsobů, uvedených v odst. (2) a (4) téhož čl. IX., a obsahuje též oprávnění stěžovatele jako soudního komisaře k rozhodnutí o rozkladu české finanční prokuratury v mezích téhož čl. IX. a §§ 9 a násl. nesp. říz. Pozůstalostní soud mohl napadené usnesení vydati jen, kdyby se byl před tím podle odst. (4) téhož čl. IX. ze závažných důvodů usnesl, že sám přijímá projednání pozůstalosti, třebaž stěžovateli jako soudnímu komisaři odevzdané. Ježto však tak neučinil, porušil předpis § 2 odstavce první nesp. říz. a uvedeného čl. IX., čímž se stalo napadené usnesení zmatečným. Právo stěžovatele jako soudního komisaře ku stížnosti proti usnesení tomu plyne z odstavce (4) druhé věty téhož čl. IX.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten způsob, že odmítl rekurs notáře jako soudního komisaře do usnesení soudu první stolice.

D ů v o d y:

Předem dlužno řešiti otázku, zdali notáři, jenž provádí jako soudní komisař pozůstalostní řízení, přísluší právo rekursu proti usnesení pozůstalostního soudu, které bylo učiněno za řízení o záležitostech stran. Soud rekursní právo to soudnímu komisaři přiznává, odvozuje je z druhé věty čtvrtého odstavce čl. IX. zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n.; než názoru tomu nelze přisvědčiti, poněvadž spočívá na mylném pojetí postavení notáře jako soudního komisaře. Notář, jako soudní komisař nemá zásadně moci rozhodovací, nýbrž jest toliko pomocným a výkonným orgánem soudu pozůstalostního, vykonávajícím jisté úkony, jinak soudu příslušející, při čemž soud zůstává skutečným úřadem pozůstalostním (§ 29 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák.). Dle § 30 nesp. říz. jest se notářům v této funkci řídití předpisy platnými pro soudní zmocněnce, a § 186 not. řádu ze dne 21. května 1855, čís. 34 ř. zák. ustanovuje, že notář při záležitostech, jež provádí jako soudní komisař, má dbáti předpisů platných pro soudy samé. Rekursní právo soudů ve věcech nesporných jest však obmezeno na případy v § 15 nesp. pat. uvedené, a podobné rozšíření tohoto výjimečného předpisu nelze dle historického vývoje, dle doslovu a dle tendence ustanovení toho připustiti. Z toho plyne, že notář jako soudní komisař nemá práva do usnesení pozůstalostního soudu, vydaného ve věcech stran, na pozůstalostním řízení účastněných, vznésti rekurs. Usnesení, o něž jde, jest čistě věcí strany účastněné; povolením lhůty finanční prokuratuře ku přihlášce dědictví (odkazu) nezasahuje se nikterak v soukromá práva notářova, jenž v záležitosti té toliko svou veřejnoprávní povinnost jako zmocněnec soudu pozůstalostního vyplnil, nijakého však soukromého práva svého nevykonal. Nevhodně proto odvolává se rekursní soud na ustanovení poslední věty čtvrtého odstavce čl. IX. zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n.; toto ustanovení připuští stížnost pouze a toliko v případě tam uvedeném, z důvodu na snadě jsoícího, že odnětím projednávání pozůstalosti notáři již odevzdané jsou dotčeny soukromé, hmotné zájmy notářovy. Nelze však z tohoto výjimečného ustanovení vyvozovati, že by notáři jako soudnímu komisaři příslušelo právo stížnosti i proto jiným usnesením soudu pozůstalostního. Rekurs notáře jako soudního komisaře do usnesení pozůstalostního soudu jest nepřipustným a bylo proto dovolacímu rekursu finanční prokuratury vyhověti.

Čís. 1802.

Do seznamu kandidátů advokacie lze zapsati pouze toho, kdo skutečně do advokátní praxe vstoupil, nikoliv však toho, jemuž teprve bude dána dovolená úřadem, u něhož dosud působil.

(Rozh. ze dne 29. srpna 1922, R I 1008/22.)

V ý b o r a d v o k á t n í k o m o r y zamítl žádost, by Dr. K. byl zapsán do seznamu kandidátů advokacie, jež to Dr. K. zaměstnán jest dle konaného šetření jako sekretář v knížecí L-ské justiční kanceláři pro obvod Č. S. R., kterážto činnost jest jeho hlavním zaměstnáním a ne-